

31994L0019

1994 5 31

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

L 135/5

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 94/19/EB

1994 m. gegužės 30 d.

dėl indėlių garantijų sistemų

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 57 straipsnio 2 dalies pirmąjį ir trečiąjį sakinius,

atsižvelgdami į Komisijos pasiūlymą ⁽¹⁾,

atsižvelgdami į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽²⁾,

laikydami Sutarties 189b straipsnyje nustatytos tvarkos ⁽³⁾,

kadangi pagal Sutartyje numatytus tikslus harmoninga kredito įstaigų veiklos plėtra visoje Bendrijoje turėtų būti skatinama šalinant visus įsisteigimo teisės ir laisvės teikti paslaugas apribojimus kartu stiprinant bankų sistemos stabilumą ir indėlininkų apsaugą;

kadangi, panaikinus kredito įstaigų veiklos apribojimus, reikėtų atsižvelgti į situaciją, kuri gali susidaryti tuo atveju, kai kredito įstaigoje, turinčioje savo filialus kitose valstybėse narėse, laikomi indėliai būtų negrąžinami; kadangi būtina užtikrinti suderintą minimalių indėlių apsaugos lygį neatsižvelgiant į tai, kurioje Bendrijos vietoje jie yra laikomi; kadangi tokia indėlių apsauga yra taip pat svarbi, kaip ir rizikos ribojimo principais pagrįstos taisyklės, skirtos baigti kurti bendrą bankų rinką;

kadangi, uždarant nemokią kredito įstaigą, visų filialų, esančių ne toje pačioje valstybėje narėje, kurioje yra pagrindinė kredito įstaigos buveinė, indėlininkus turi apsaugoti tos pačios draudimo sistemos, kurios apsaugo kitus tos įstaigos indėlininkus;

kadangi kredito įstaigų dalyvavimo garantijų sistemoje išlaidos nepriylgsta išlaidoms, kurias sukeltų masinis indėlių atsiėmimas ne tik iš sunkumus patiriančios kredito įstaigos, bet ir iš įprastai veikiančių įstaigų, jeigu indėlininkai prarastų pasitikėjimą bankų sistemos patikimumu;

kadangi veiksmai, kurių ėmėsi valstybės narės, atsiliepdamos į 1986 m. gruodžio 22 d. Komisijos rekomendaciją 87/63/EEB dėl indėlių garantijų sistemų įvedimo Bendrijoje ⁽⁴⁾, nedavė visų norimų rezultatų; kadangi tokia padėtis gali pakenkti tinkamam vidaus rinkos funkcionavimui;

kadangi 1989 m. gruodžio 15 d. antrojoje Tarybos direktyvoje 89/646/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su kredito įstaigų veiklos pradėjimu ir vykdymu, derinimo ir iš dalies keičiančioje Direktyvą 77/780/EEB ⁽⁵⁾ numatyta 1993 m. sausio 1 d. įsigaliojusi sistema, pagal kurią bet kuriai kredito įstaigai suteikiama bendroji veiklos licencija, ir kad kredito įstaigų priežiūrą vykdo buveinės valstybės narės valdžios institucijos;

kadangi filialo veiklai nebereikia gauti licencijos nė vienoje priimančiojoje valstybėje narėje, nes bendroji veiklos licencija galioja visoje Bendrijoje, o filialo mokumą kontroliuoja jo buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos; kadangi tokia situacija pateisina bendros garantijų sistemos taikymą visiems Bendrijoje esantiems tos pačios kredito įstaigos filialams; kadangi galima kalbėti tik apie tokią sistemą, kuri tokios kategorijos įstaigoms taikoma valstybėje, kurioje yra įsikūrusi įstaigos pagrindinė buveinė, visų pirma dėl ryšio, kuris egzistuoja tarp filialo mokumo priežiūros bei jo dalyvavimo indėlių garantijų sistemoje;

kadangi derinimas turi apsiriboti pagrindiniais indėlių garantijų sistemų elementais ir užtikrinti, kad per labai trumpą laikotarpį būtų išmokėtos pagal garantiją numatytos išmokos, apskaičiuotos remiantis suderintu minimaliu lygiu;

kadangi indėlių garantijų sistemos turi pradėti veikti karto, kai indėliai yra negrąžinami;

kadangi dera nedrausti pirmiausia tų indėlių, kuriuos kredito įstaigos laiko savo vardu ir savo sąskaita; kadangi tai neturėtų pažeisti indėlių garantijų sistemos teisės imtis bet kokių priemonių, kurios būtinos gelbėjant sunkumus patiriančią kredito įstaigą;

⁽¹⁾ OL C 163, 1992 6 30, p. 6 ir OL C 178, 1993 6 30, p. 14.

⁽²⁾ OL C 332, 1992 12 16, p. 13.

⁽³⁾ OL C 115, 1993 4 26, p. 96 ir 1994 m. kovo mėn. Europos Parlamento sprendimas (OL C 91, 1994 3 28).

⁽⁴⁾ OL L 33, 1987 2 4, p. 16.

⁽⁵⁾ OL L 386, 1989 12 30, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 92/30/EEB (OL L 110, 1992 4 28, p. 52).

kadangi Bendrijoje veikiančių indėlių garantijų sistemų derinimas pats savaime nekelia klausimo, ar turėtų egzistuoti jau veikiančios sistemos, skirtos apsaugoti kredito įstaigas, pirmiausia užtikrinant jų mokumą ir likvidumą, nuo to, kad jose, įskaitant kitose valstybėse narėse įsteigtus jų filialus, laikomi indėliai būtų negrąžinami; kadangi tokias alternatyvias sistemas, kuriomis siekiama kitų apsaugos tikslų, kompetentingos institucijos, nustačiusios joms tam tikras sąlygas, gali laikyti atitinkančiomis šios direktyvos tikslus; kadangi būtent šios kompetentingos institucijos turi tikrinti, kaip laikomasi minėtų sąlygų;

kadangi kai kurios valstybės narės taiko indėlių apsaugos sistemas, už kurias yra atsakingos profesinės organizacijos, o kitos valstybės narės taiko įstatymų numatytas ir reguliuojamas sistemas ir keletą sistemų, kurios, nors ir įkurtos remiantis sutartimis, yra iš dalies reguliuojamos teisės aktais; kadangi dėl tokios statuso įvairovės iškyla tik viena problema, kuri yra susijusi su privalomu dalyvavimu sistemose arba nepriklausymu joms; kadangi todėl būtina imtis priemonių, kurios apribotų šioje srityje taikomų sistemų galias;

kadangi sistemų, kurios numato didesnę apdraudžiamų indėlių sumą negu suderintas minimalus lygis, tolesnis egzistavimas toje pačioje Bendrijos teritorijoje gali lemti kompensavimo netolygumus bei nevienodas nacionalinių įstaigų bei kitų valstybių narių įstaigų filialų konkurencijos sąlygas; kadangi, norint pašalinti šiuos trūkumus, filialams turėtų būti leidžiama dalyvauti priimančiųjų šalių sistemose, kad jie savo indėlininkams galėtų teikti tokias pat garantijas, kokios numatytos šalių, kuriose jie veikia, sistemose; kadangi po kelerių metų Komisija turėtų pateikti ataskaitą apie tai, kaip filialai pasinaudojo šia galimybe, bei apie sunkumus, kuriuos, įgyvendinant šias nuostatas, jie arba garantijų sistemos galėjo patirti; kadangi taip pat neatmetama galimybė, kad valstybės narės, kuriose yra kredito įstaigos buveinė, atitinkamos sistemos gali numatyti papildomą indėlių draudimą pagal savo nustatytas sąlygas;

kadangi kredito įstaigų filialai, siūlantys aukštesnį draudimo lygį negu tas, kurį siūlo juos priimančiosios valstybės narės veiklos licencijas gavusios kredito įstaigos, gali sutrikdyti rinką; kadangi garantijų sistemų numatyto indėlių draudimo apimties lygis neturi tapti konkurencijos priemone; kadangi dėl šios priežasties bent jau pradiniu laikotarpiu yra būtina nustatyti, kad valstybės narės, kuriose yra kredito įstaigos buveinė, atitinkamos sistemos kitoje valstybėje narėje esančių filialų indėlininkams taikomo indėlių draudimo lygis ir apimtis neviršytų priimančiosios valstybės narės atitinkamos sistemos taikomo maksimalaus draudimo lygio ir apimties; kadangi galimi rinkos sutrikimai turėtų būti peržiūrėti po kelerių metų remiantis įgyta patirtimi bei atsižvelgiant į bankų sektoriaus pokyčius;

kadangi iš esmės ši direktyva reikalauja, kad kiekviena kredito įstaiga dalyvautų indėlių garantijų sistemoje; kadangi direktyvos, reguliuojančios galimybę valstybėse narėse steigti kredito įstaigas, kurių pagrindinė buveinė yra ne valstybėje narėje, o ypač 1977 m. gruodžio 12 d. Tarybos direktyva 77/780/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su kredito įstaigų veiklos pradėjimu ir vykdymu, derinimo ⁽¹⁾, leidžia valstybėms narėms nuspręsti, ar leisti ir kokiomis sąlygomis savo teritorijose leisti veikti tokių kredito įstaigų filialams; kadangi tokie filialai negali naudotis nei paslaugų teikimo laisve, numatyta Sutarties 59 straipsnio 2 dalyje, nei įsisteigimo teise kitose valstybėse narėse, išskyrus tas, kuriose jie yra įsteigti; kadangi valstybė narė, leidžianti savo teritorijoje steigti minėtus filialus, turi atitinkamai nuspręsti, kaip jiems pagal Direktyvos 77/780/EEB 9 straipsnio 1 dalį taikyti šios direktyvos principus, ir kartu atsižvelgti į poreikį apsaugoti indėlininkus ir išlaikyti finansų sistemos vientisumą; kadangi būtina, kad tokių filialų indėlininkai gerai žinotų apie jiems taikomas garantijų sistemas;

kadangi, viena vertus, norint apsaugoti vartotojus ir išlaikyti finansų sistemos stabilumą, šioje direktyvoje numatytas minimalus garantijos lygis turi būti toks, kad neliktų pernelyg daug neapsaugotų indėlių; kadangi, kita vertus, nederėtų visoje Bendrijoje taikyti tokį apsaugos lygį, kuris tam tikrais atvejais galėtų paskatinti nesaugų kredito įstaigų valdymą; kadangi turi būti atsižvelgiama į finansavimo sistemų išlaidas; kadangi būtų racionalu nustatyti suderintą minimalią 20 000 ekiu garantuojamą sumą; kadangi siekiant, kad sistemos galėtų pasiekti šį lygį, gali prireikti tam tikrų pereinamojo laikotarpio priemonių;

kadangi kai kurios valstybės narės indėlininkams siūlo indėlių draudimą, viršijantį šioje direktyvoje nurodytą suderintą minimalų draudimo lygį; kadangi netinkama reikalauti, kad tokios sistemos, iš kurių kelios visai neseniai buvo įkurtos vadovaujantis Rekomendacija 87/63/EEB, būtų pakeistos;

kadangi valstybė narė turi turėti galimybę tam tikroms konkrečiais nurodytoms indėlių ar indėlininkų kategorijoms netaikyti indėlių garantijų sistemose numatytų garantijų, jeigu, valstybės narės nuomone, jų nereikia specialiai apsaugoti;

kadangi tam tikrose valstybėse narėse, siekiant paskatinti indėlininkus atidžiai vertinti kredito įstaigos kokybę, negrąžinami indėliai kompensuojami nevisiškai; kadangi ši praktika neturėtų būti dažnai taikoma indėliams, kurių suma yra mažesnė už minimalų suderintą lygį;

⁽¹⁾ OL L 332, 1977 12 17, p. 30. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 89/646/EEB (OL L 386, 1989 12 30, p. 1).

kadangi išlaikytas suderinto minimalaus dydžio vienam indėlininkui, o ne vienam indėliui, principas; kadangi dėl šios priežasties reikia atsižvelgti į indėlius, priklausančius indėlininkams, kurie nenurodyti kaip sąskaitos turėtojai arba kurie nėra vieninteliai jos turėtojai; kadangi dėl to dydis turi būti siejamas su kiekvienu indėlininku, kuris gali būti nustatytas; kadangi tai neturėtų būti taikoma kolektyvinio investavimo subjektams, kuriems nustatytos specialios apsaugos taisyklės, netaikomos anksčiau minėtiems indėliams;

kadangi informacija yra esminis indėlininkų apsaugos elementas, todėl jai taip pat turi būti taikomos bent jau būtiniausios privalomos nuostatos; tačiau kadangi neregamentuojamos nuorodos į indėlių garantijų sistemos užtikrinamas sumas bei kompensavimo apimtį jas reklamuojant gali turėti įtakos bankų sistemos stabilumui arba indėlininkų pasitikėjimui; kadangi dėl šios priežasties valstybės narės turėtų parengti taisykles, ribojančias tokias nuorodas;

kadangi tam tikrais atvejais indėlių garantijų sistemos įdiegimas kai kuriose valstybėse narėse, kuriose nėra taikomos indėlių garantijų sistemos, apimančios tam tikrų kategorijų kredito įstaigas, priimančias tik labai nedidelę indėlių dalį, gali užsitenkti ilgiau, negu šios direktyvos perkėlimui į nacionalinę teisę numatytas laikotarpis; kadangi tokiais atvejais galima pateisinti pereinamojo laikotarpio išlygą reikalavimui priklausyti indėlių garantijų sistemai; kadangi vis dėlto, jeigu tokios kredito įstaigos veikia užsienyje, valstybė narė turi teisę reikalauti, kad jos dalyvautų tos valstybės narės sukurtoje indėlių garantijų sistemoje;

kadangi šioje direktyvoje nėra būtina suderinti indėliams arba pačioms kredito įstaigoms garantijas numatančių sistemų finansavimo metodų, jeigu, viena vertus, tokių sistemų finansavimo išlaidas iš principo turi padengti pačios kredito įstaigos, o, kita vertus, tokių sistemų finansavimo pajėgumas turi būti proporcingas jų įsipareigojimams; kadangi vis dėlto tai neturi kelti pavojaus atitinkamos valstybės narės bankų sistemos stabilumui;

kadangi ši direktyva negali numatyti, kad už indėlininkų apsaugą atsako valstybės narės ar jų kompetentingos institucijos, jeigu jos yra užtikrinusios, kad viena ar daugiau sistemų, numatančių garantijas indėliams ar pačioms kredito įstaigoms ir užtikrinančių kompensacijų išmokėjimą arba indėlininkų apsaugą pagal šioje direktyvoje numatytas sąlygas, yra įdiegtos ir oficialiai pripažintos;

kadangi indėlių apsauga yra esminis elementas, leidžiantis baigti kurti vidaus rinką, taip pat — būtinas kredito įstaigų priežiūros sistemos papildymas, kadangi ji suvienija visas atitinkamoje finansų rinkoje veikiančias įstaigas bet kurios iš jų žlugimo atveju,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Šioje direktyvoje:

1) *indėlis* — bet koks kredito likutis, atsiradęs dėl sąskaitoje paliktų lėšų arba dėl laikinų situacijų, susidariusių dėl įprastų bankinių sandorių, kurių kredito įstaiga turi grąžinti pagal taikomas teises nuostatas ir sutartines sąlygas, taip pat bet kokia skola, patvirtinta kredito įstaigos išduotu sertifikatu.

Jungtinės Karalystės ir Airijos namų statybos draugijų akcijos, išskyrus šios direktyvos 2 straipsnyje nurodytas kapitalo savybių turinčias akcijas, yra laikomos indėliais.

Indėliais nelaikomos obligacijos, atitinkančios 1985 m. gruodžio 20 d. Tarybos direktyvos 85/611/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektais (KIPVPS), derinimo ⁽¹⁾, 22 straipsnio 4 dalies sąlygas.

Kredito likučiui apskaičiuoti valstybės narės taiko taisykles ir norminius aktus, susijusius su įskaitymais bei priešpriešiniais reikalavimais pagal indėliui taikomas teises ir sutartines sąlygas;

2) *bendra sąskaita* — dviejų ar daugiau asmenų vardu atidaryta sąskaita arba sąskaita, kuria gali naudotis du ar daugiau asmenų ir kuria galima naudotis pagal vieno ar kelių minėtų asmenų parašus;

3) *negrąžinamas indėlis* — pasibaigusio termino ir išmokėtinas indėlis, kurio kredito įstaiga neišmokėjo pagal jam taikomas teises ir sutartines sąlygas, kadangi:

i) atitinkamos kompetentingos institucijos nustatė, kad, jų nuomone, dėl su jos finansinėmis aplinkybėmis tiesiogiai susijusių priežasčių tam tikra kredito įstaiga tuo metu negali grąžinti indėlio ir atsižvelgiant į jos padėtį neturi galimybių tai padaryti artimiausiu metu.

Kompetentingos institucijos šį sprendimą priima kaip galima greičiau ir ne vėliau kaip praėjus 21 dienai po to, kai pirmą kartą įsitikino, kad kredito įstaiga negrąžina pasibaigusio termino bei mokėtinų indėlių;

⁽¹⁾ OL L 375, 1985 12 31, p. 3. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 88/220/EEB (OL L 100, 1998 4 19, p. 31).

- ii) teisminė institucija, atsižvelgdama į priežastis, kurios tiesiogiai yra susijusios su kredito įstaigos finansinėmis aplinkybėmis, priima nutartį, kuria sustabdoma indėlininkų galimybė kredito įstaigai reikšti pretenzijas, jeigu ši nutartis priimama prieš kompetentingoms institucijoms priimant anksčiau minėtą sprendimą;
- 4) *kredito įstaiga* — įstaiga, kuri iš visuomenės priima indėlius ar kitas grąžintinas lėšas bei savo sąskaita teikia paskolas;
- 5) *filialas* — verslo vieta, kuri yra juridškai priklausoma kredito įstaigos dalis ir kuri tiesiogiai vykdo visas arba kai kurias kredito įstaigų veiklas būdingas operacijas; visi toje pačioje valstybėje narėje įsteigti kredito įstaigos, turinčios savo pagrindinę buveinę kitoje valstybėje narėje, filialai yra laikomi vienu filialu.

2 straipsnis

Garantijų sistemų išmokos netaikomos:

- pagal šios direktyvos 8 straipsnio 3 dalį, kitų kredito įstaigų savo vardu ar savo sąskaita padėtiems indėliams,
- bet kurioms nuosavų lėšų sudėtinėms dalims, kurios patenka į 1989 m. balandžio 17 d. Tarybos direktyvos 89/299/EEB dėl kredito įstaigų nuosavų lėšų ⁽¹⁾ 2 straipsnyje pateiktą nuosavų lėšų apibrėžimą,
- indėliams, atsiradusiems vykdant sandorius, dėl kurių priimtas nuosprendis dėl nusikalstamos veiklos, susijusios su pinigų plovimu, kaip apibrėžta 1991 m. birželio 10 d. Tarybos direktyvos 91/308/EEB dėl finansų sistemos panaudojimo pinigų plovimui prevencijos ⁽²⁾ 1 straipsnyje.

3 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad jos teritorijoje būtų įdiegta ir oficialiai pripažinta viena ar kelios indėlių garantijų sistemos. Nė viena pagal Direktyvos 77/780/EEB 3 straipsnį toje valstybėje narėje veiklos licenciją gavusi kredito įstaiga, nedalyvaujanti minėtoje sistemoje, negali priimti indėlių, išskyrus šios dalies antroje pastraipoje ir 4 dalyje numatytas aplinkybes.

Tačiau valstybė narė kredito įstaigą gali atleisti nuo prievolės dalyvauti indėlių garantijų sistemoje, jeigu tokia kredito įstaiga priklauso ją apsaugančiai sistemai, kuri, visų pirma, užtikrina kredito įstaigos likvidumą ir mokumą ir taip garantuoja indėlininkų apsaugą, prilygstančią bent jau indėlių garantijų sistemoje numatyta apsaugai, ir kuri, kompetentingų institucijų nuomone, atitinka toliau išvardytas sąlygas:

- sistema turi egzistuoti ir būti oficialiai pripažinta priimant šią direktyvą,
- sistema turi būti skirta tam, kad neleistų susidaryti tokiai padėčiai, kai sistemai priklausančioje kredito įstaigoje laikomi indėliai būtų negrąžinami, ir turėtų tam tikslui būtinų išteklių,
- tokia sistema negali apimti garantijų, kurias kredito įstaigai suteikia pati valstybė narė ar bet kuri jos vietos ar regioninės valdžios institucija,
- sistema turi užtikrinti, kad indėlininkams būtų teikiama informacija pagal šios direktyvos 9 straipsnio terminus ir sąlygas.

Pasinaudojusios minėta galimybe netaikyti šio straipsnio minėtos dalies antros pastraipos nuostatų, valstybės narės apie tai informuoja Komisiją; Komisijai jos konkrečiai praneša apie visų tokių apsaugos sistemų savybes ir apie jai priskiriamas kredito įstaigas bei apie visus tolesnius pateiktos informacijos pasikeitimus. Komisija apie tai informuoja Bankininkystės patariamąjį komitetą.

2. Jeigu kredito įstaiga nesilaiko savo, kaip indėlių garantijų sistemos dalyvės, įsipareigojimų, apie tai informuojama jai veiklos licenciją išdavusi kompetentinga institucija, kuri kartu su garantijų sistema imasi visų būtinų priemonių, įskaitant sankcijų taikymą, kad būtų užtikrinta, jog kredito įstaiga vykdytų savo įsipareigojimus.

3. Jeigu tomis priemonėmis nepavyksta užtikrinti, kad kredito įstaiga laikytųsi įsipareigojimų, tais atvejais, kai pagal nacionalinius įstatymus yra leidžiama iš sistemos pašalinti jos narį, sistema, gavusi tiesioginę kompetentingų institucijų sutikimą, ne vėliau kaip prieš 12 mėnesių kredito įstaigą išpėja apie ketinimą ją pašalinti iš sistemos narių. Sistema ir toliau visiškai garantuoja už indėlius, įneštus prieš baigiantis išpėjimo laikotarpiui. Jeigu, pasibaigus išpėjimo laikotarpiui, kredito įstaiga neįvykdo savo įsipareigojimų, kompetentingoms institucijoms sutinkant ji gali būti pašalinta iš garantijų sistemos.

4. Tais atvejais, kai tai leidžia nacionaliniai įstatymai ir gavusi tiesioginę jai veiklos licenciją išdavusių kompetentingų institucijų sutikimą, iš indėlių draudimo sistemos pašalinta kredito įstaiga gali ir toliau priimti indėlius, jeigu iki pašalinimo ji įdiegė alternatyvias garantijų priemones, užtikrinančias, kad indėlininkai galės naudotis bent jau tokio lygio ir apimties apsauga, kurią teikia oficialiai pripažinta sistema.

5. Jeigu kredito įstaiga, kurią siūloma pašalinti pagal šio straipsnio 3 dalį, negali įdiegti alternatyvių garantijų priemonių, atitinkančių 4 dalyje nurodytas sąlygas, tuomet kompetentingos institucijos, kredito įstaigai išdavusios veiklos licenciją, ją iš karto panaikina.

4 straipsnis

1. Valstybėse narėse pagal šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalį įdiegtos ir oficialiai pripažintos indėlių garantijų sistemos draudžia ir kitose valstybėse narėse kredito įstaigos įsteigtų filialų indėlininkus.

⁽¹⁾ OL L 124, 1989 5 5, p. 16. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 92/16/EEB (OL L 75, 1992 3 21, p. 48).

⁽²⁾ OL L 166, 1991 6 28, p. 77.

Iki 1999 m. gruodžio 31 d. nei kompensacijos lygis, nei apimtis, įskaitant jos procentinę dalį, neviršija maksimalaus kompensacijos lygio arba apimtys, kurie pagal atitinkamą garantijų sistemą numatyti priimančiosios valstybės narės teritorijoje.

Iki tos datos, remdamasi įgyta patirtimi įgyvendinant šios dalies antrą pastraipą, Komisija parengia pranešimą ir apsvarsto būtinumą toliau taikyti šias priemones. Jeigu reikia, Komisija Europos Parlamentui ir Tarybai pateikia dėl direktyvos pasiūlymą, kuris susijęs su minėtų priemonių galiojimo pratęsimu.

2. Tais atvejais, kai priimančiosios valstybės narės draudimo sistemos numatytas kompensacijos lygis ir (arba) apimtis bei jos procentinė dalis viršija kompensacijos lygį ir (arba) apimtį, numatytą kredito įstaigai veiklos licenciją išdavusioje valstybėje narėje, priimančioji valstybė narė užtikrina, kad jos teritorijoje būtų oficialiai pripažinta indėlių garantijų sistema, prie kurios savanoriškai gali prisijungti filialas, siekdamas papildyti savo indėlininkams jau taikomas garantijas dėl jo narystės savo buveinės valstybės narės sistemoje.

Sistema, prie kurios prisijungia filialas, turi apimti tą įstaigų kategoriją, kuriai jis priklauso arba kurią jis geriausiai atitinka priimančiojoje valstybėje narėje.

3. Valstybės narės užtikrina, kad filialams būtų numatytos objektyvios ir bendrai taikomos sąlygos dalyvauti priimančiosios valstybės narės sistemoje pagal šio straipsnio 2 dalį. Priėmimas priklauso nuo atitinkamų narystės įsipareigojimų įvykdymo, pirmiausia apimančių visų įmokų bei kitų mokesčių sumokėjimą. Valstybės narės, įgyvendindamos šią dalį, vadovaujasi šios direktyvos II priede išdėstytais principais.

4. Tuo atveju, jeigu filialas, kuriam pagal 2 dalį leista savanoriškai dalyvauti sistemoje, nevykdo savo, kaip indėlių draudimo sistemos nario, įsipareigojimų, apie tai informuojamos veiklos licenciją išdavusios kompetentingos institucijos, kurios kartu su indėlių garantijų sistema imasi atitinkamų priemonių, užtikrinančių anksčiau nurodytų įsipareigojimų vykdymą.

Jeigu tos priemonės neužtikrina, jog bus vykdomi anksčiau nurodyti filialo įsipareigojimai, praėjus atitinkamam ne trumpesniam kaip 12 mėnesių išėjimo laikotarpiui ir gavus filialui veiklos licenciją išdavusių kompetentingų institucijų sutikimą, filialas gali būti pašalintas iš garantijų sistemos. Indėliai, įnešti prieš filialą pašalinant iš sistemos, ir toliau lieka neprivalomosios sistemos apdrausti iki jų grąžinimo termino pabaigos. Indėlininkai informuojami apie papildomo draudimo panaikinimą.

5. Komisija ne vėliau kaip iki 1999 m. gruodžio 31 d. pateikia pranešimą apie šio straipsnio 2–4 dalyse numatytų sąlygų taikymą ir prireikus pateikia siūlymus dėl šių dalių pakeitimo.

5 straipsnis

Indėliai, kredito įstaigoje laikomi tuo metu, kai panaikinama jai pagal Direktyvos 77/780/EEB 3 straipsnį suteikta veiklos licencija, lieka apdrausti indėlių garantijų sistemos.

6 straipsnis

1. Valstybės narės tikrina, ar kredito įstaigos, kurios pagrindinė buveinė yra už Bendrijos ribų, įsteigti filialai draustų indėlius taip, kad draudimas būtų tolygus šioje direktyvoje nustatytam draudimui.

Priešingu atveju valstybės narės, vadovaudamosi Direktyvos 77/780/EEB 9 straipsnio 1 dalimi, gali nustatyti, kad kredito įstaigos, kurios pagrindinė buveinė yra už Bendrijos ribų, įsteigti filialai turi tapti jų teritorijoje veikiančių indėlių garantijų sistemų dalyviais.

2. Kredito įstaiga esantiems ir būsimiems kredito įstaigos, turinčios pagrindinę buveinę už Bendrijos ribų, įsteigtų filialų indėlininkams pateikia visą svarbią informaciją apie jų indėliams taikomas garantijų priemones.

3. Šio straipsnio 2 dalyje nurodyta informacija aiškiai ir suprantamai pateikiama valstybės narės, kurioje yra įsteigtas filialas, valstybine kalba ar kalbomis laikantis nacionalinių įstatymų.

7 straipsnis

1. Indėlių garantijų sistemos nustato, kad tais atvejais, kai indėliai negrąžinami, kiekvienam indėlininkui už visus jam priklausančius indėlius turi būti kompensuojama iki 20 000 ekių.

Iki 1999 m. gruodžio 31 d. valstybės narės, kuriose, priėmus šią direktyvą, kompensuojama indėlių suma yra mažesnė kaip 20 000 ekių, gali ir toliau taikyti didžiausią jų garantijų sistemose nustatytą sumą, jeigu ji ne mažesnė kaip 15 000 ekių.

2. Valstybės narės gali numatyti, kad tam tikriems indėlininkams ar indėliams garantijos būtų netaikomos arba jiems būtų numatytos mažesnės garantijos. Šios išimties išvardytos šios direktyvos I priede.

3. Šis straipsnis netrukdo ir toliau taikyti ar priimti nuostatas, kurios numatytų didesnę ar visapusiškesnę indėlių draudimą. Tai reiškia, kad dėl tam tikrų socialinių priežasčių indėlių garantijų sistemos gali apdrausti visą kai kurių indėlių sumą.

4. Valstybės narės gali šio straipsnio 1 ir 3 dalyse nurodytą garantiją taikyti tik tam tikrai procentinei indėlio daliai. Tačiau garantuojama procentinė dalis turi būti lygi arba didesnė kaip 90 % visų indėlių sumos tol, kol pagal garantiją išmokama suma pasiekia 1 dalyje nurodytą dydį.

5. Komisija mažiausiai kartą per penkerius metus periodiškai iš naujo apsvarto 1 dalyje nurodytą sumą. Prireikus Komisija Europos Parlamentui ir Tarybai pateikia pasiūlymą dėl direktyvos, kad būtų patikslinta 1 dalyje nurodyta suma, pirmiausia atsižvelgiant į konkrečius bankų sektoriaus pokyčius bei Bendrijos ekonominę ir monetarinę padėtį. Pirmasis svarstymas vyksta ne anksčiau, kaip praėjus penkeriems metams nuo šios direktyvos 7 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje nurodyto laikotarpio.

6. Valstybės narės užtikrina, kad indėlininkas, gindamas savo teises į kompensaciją, galėtų indėlių garantijų sistemą paduoti į teismą.

8 straipsnis

1. Šios direktyvos 7 straipsnio 1, 3 ir 4 dalyse numatyti dydžiai taikomi visiems toje pačioje kredito įstaigoje laikomiems indėliams neatsižvelgiant į jų skaičių, valiutą bei laikymo Bendrijoje vietą.

2. Apskaičiuojant 7 straipsnio 1, 3 ir 4 dalyse numatytus dydžius, atsižvelgiama į kiekvienam indėlininkui priklausančią bendroje sąskaitoje esančio indėlio dalį.

Jeigu atitinkamų nuostatų nėra, tokia sąskaita indėlininkams padalijama lygiomis dalimis.

Valstybės narės gali numatyti, kad, apskaičiuojant 7 straipsnio 1, 3 ir 4 dalyse numatytus dydžius, sąskaitoje, kuria naudotis teisę turi vienas ar keli asmenys, kurie yra ūkinių bendrijų, asociacijų ar panašaus pobūdžio juridinio asmens teisių neturinčių struktūrų nariai, indėliai gali būti sudedami ir laikomi vieno indėlininko įneštu indėliu.

3. Tais atvejais, kai indėlininkas neturi absoliučios teisės į visas sąskaitoje esančias sumas, garantijos taikomos tam asmeniui, kuris turi visas teises į minėtas sumas, jeigu šis asmuo buvo arba gali būti nustatytas iki tos dienos, kurią kompetentingos institucijos priima šios direktyvos 1 straipsnio 3 dalies i punkte nurodytą sprendimą arba teismas priima 1 straipsnio 3 dalies ii punkte nurodytą sprendimą. Jeigu yra keletas visas teises turinčių asmenų,

apskaičiuojant 7 straipsnio 1, 3 ir 4 dalyse nurodytus dydžius, atsižvelgiama į kiekvienam tokiame asmeniui priklausančią dalį pagal susitarimus, kuriais remiantis yra tvarkomos minėtos sumos.

Ši nuostata netaikoma kolektyvinio investavimo subjektams.

9 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad kredito įstaigos esamiems ir būsimiems indėlininkams sudarytų sąlygas gauti informaciją apie indėlių garantijų sistemą, kurioje dalyvauja kredito įstaiga ir Bendrijoje įsteigti jos filialai, arba apie kurias nors kitas šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje arba 3 straipsnio 4 dalyje numatytas alternatyvias priemones. Indėlininkai yra informuojami apie indėlių garantijų sistemos ar kitos taikomos alternatyvios priemonės nuostatas, tarp jų ir garantijų sistemoje numatytus indėlių apdraudimo lygį bei apimtį. Tokia informacija pateikiama paprastai ir suprantamai.

Paprastai taip pat pateikiama informacija apie kompensavimo sąlygas bei formalumus, kurie turi būti atlikti norint gauti kompensaciją.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija pateikiama nacionaliniuose įstatymuose numatytu būdu valstybės narės, kurioje yra įsteigtas filialas, valstybine kalba ar kalbomis.

3. Valstybės narės parengia taisykles, apribojančias 1 dalyje nurodytos informacijos naudojimą reklamoje, siekdamas užtikrinti, kad tai nepakenktų bankų sistemos stabilumui ar indėlininkų pasitikėjimui. Valstybės narės pirmiausia gali apriboti reklamą leidamos tik nurodyti sistemą, kuriai priklauso kredito įstaiga.

10 straipsnis

1. Indėlių garantijų sistemos deramai patikrintas indėlininkų pretenzijas dėl negrąžinamų indėlių turi sugebėti patenkinti per tris mėnesius po to, kai kompetentingos institucijos priima šios direktyvos 1 straipsnio 3 dalies i punkte nurodytą sprendimą arba teismas priima 1 straipsnio 3 dalies ii punkte apibūdintą nutartį.

2. Esant tikrai išskirtinėms aplinkybėms ir ypatingais atvejais, garantijų sistema gali kreiptis į kompetentingas institucijas, kad būtų pratęstas nustatytas laikotarpis. Nustatytas laikotarpis negali būti pratęstas ilgiau kaip trims mėnesiams. Kompetentingos institucijos, garantijų sistemos prašymu, nustatytą laikotarpį gali pratęsti ne daugiau kaip du kartus, tačiau nė vienu atveju pratęsimas negali būti ilgesnis nei trys mėnesiai.

3. Garantijų sistema, kad užkirstų kelią pasinaudoti garantija bet kuriam indėlininkui, negalėjusiam laiku pareikšti pretenzijų dėl

išmokėjimo pagal garantiją, negali remtis šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytais laikotarpiais.

4. Išsamūs dokumentai, susiję su sąlygomis, kurios turi būti įvykdytos, bei su formalumais, kuriuos reikia atlikti, kad pagal 1 dalyje nurodytą garantiją būtų galima gauti išmoką, parengiami pagal nacionaliniuose įstatymuose nurodytą tvarką valstybės narės, kurioje laikomas apdraustasis indėlis, valstybine kalba ar kalbomis.

5. Neatsižvelgiant į 1 ir 2 dalyse nurodytus terminus, tais atvejais, kai indėlininkui ar bet kuriam kitam asmeniui, turinčiam teisę į sąskaitoje esančias sumas ar suinteresuotam tokiomis sumomis, kuriam pareikštas kaltinimas dėl pinigų plovimo ar dėl veiklos, susijusios su Direktyvos 91/308/EEB 1 straipsnyje apibūdintu pinigų plovimu, išmokėjimas iš garantijų sistemos gali būti sustabdytas iki tol, kol teismas priims sprendimą.

11 straipsnis

Nepažeisdamos nacionalinėje teisėje joms numatytų kitų teisių, sistemos, pagal garantijas išmokančios kompensacijas, vykdančios kredito įstaigos likvidavimo procedūrą turi teisę perimti indėlininkų teises į sumą, kuri lygi jiems išmokėtina sumai.

12 straipsnis

Nepaisant šios direktyvos 3 straipsnio, Graikijoje ir Ispanijoje veiklos licencijas gavusioms kredito įstaigoms, kurios išvardytos šios direktyvos III priede, iki 1999 m. gruodžio 31 d. netaikomas reikalavimas priklausyti indėlių garantijų sistemai.

Tokios kredito įstaigos savo esamus ir būsimus indėlininkus aiškiai informuoja apie tai, kad jos nedalyvauja jokioje indėlių garantijų sistemoje.

Jeigu kuri nors kredito įstaiga per šį laikotarpį steigia ar įsteigė filialą kitoje valstybėje narėje, pastaroji gali reikalauti, kad tas filialas priklausytų jos teritorijoje veikiančiai indėlių garantijų sistemai pagal 4 straipsnio 2–4 dalių reikalavimus atitinkančias sąlygas.

13 straipsnis

Veiklos licencijas turinčių kredito įstaigų sąrašą, kurį Komisija turi parengti pagal Direktyvos 77/780/EEB 3 straipsnio 7 dalį, Komisija nurodo kiekvienos kredito įstaigos statusą šios direktyvos požiūriu.

14 straipsnis

1. Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję iki 1995 m. liepos 1 d., įgyvendina šią direktyvą. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

Valstybės narės, priimdamos šias priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų pagrindinių nacionalinės teisės nuostatų tekstus.

15 straipsnis

Ši direktyva įsigalioja jos paskelbimo *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* dieną.

16 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje, 1994 m. gegužės 30 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

E. KLEPSCH

Tarybos vardu

Pirmininkas

G. ROMEOS

I PRIEDAS

7 straipsnio 2 dalyje nurodytų išimčių sąrašas

1. Direktyvos 89/646/EEB 1 straipsnio 6 dalyje apibūdintų finansų įstaigų indėliai.
2. Draudimo įmonių indėliai.
3. Vyriausybės ir centrinių valdymo institucijų indėliai.
4. Provincijų, regionų, vietos ir municipalinių valdžios institucijų indėliai.
5. Kolektyvinio investavimo subjektų indėliai.
6. Pensijų ir pensijų kaupimo fondų indėliai.
7. Kredito įstaigų direktorių, vadovų, asmeniškai atsakingų narių, asmenų, kuriems priklauso mažiausiai 5 % kredito įstaigos kapitalo, asmenų, atsakingų už įstatymuose numatyto kredito įstaigos apskaitos dokumentų audito atlikimą, bei asmenų, turinčių panašų statusą kitose tai pačiai grupei priklausančiose bendrovėse, indėliai.
8. Artimų giminaičių ir trečiųjų šalių, veikiančių šio priedo 7 punkte nurodytų indėlininkų vardu, indėliai.
9. Kitų tos pačios grupės bendrovių indėliai.
10. Anoniminiai indėliai.
11. Indėliai, už kuriuos ta pati kredito įstaiga indėlininkui asmeniškai yra nustaciusi tokias palūkanas bei suteikusi tokias finansines nuolaidas, dėl kurių pablogėjo kredito įstaigos finansinė padėtis.
12. Tos pačios kredito įstaigos išleisti skolos vertybiniai popieriai ir įsipareigojimai, susiję su jos akceptuotais bei paprastaisiais vekseliais.
13. Indėliai bet kuria valiuta, išskyrus:
 - valstybių narių valiutas,
 - ekiu.
14. Indėliai tų bendrovių, kurioms, atsižvelgiant į jų dydį, neleidžiama rengti sutrumpintų balansų, kaip numatyta 1978 m. liepos 25 d. ketvirtosios Tarybos direktyvos 78/660/EEB, pagrįstos Sutarties 54 straipsnio 3 dalies g punktu, dėl tam tikrų rūšių bendrovių metinės finansinės atskaitomybės ⁽¹⁾ 11 straipsnyje.

⁽¹⁾ OL L 222, 1978 8 14, p. 11. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 90/605/EEB (OL L 317, 1990 11 16, p. 60).

II PRIEDAS

Pagrindiniai principai

Tais atvejais, kai filialas kreipiasi dėl įstojimo į priimančiosios valstybės narės sistemą, kad galėtų papildomai apdrausti indėlius, priimančiosios valstybės narės sistema kartu su valstybės narės, kurioje yra kredito įstaigos buveinė, sistema nustato atitinkamas kompensacijų išmokėjimo to filialo indėlininkams taisykles. Rengiant minėtas procedūras bei numatant tokiam filialui taikytinas dalyvavimo sistemoje sąlygas (kaip nurodyta šios direktyvos 4 straipsnio 2 dalyje), vadovaujamosi toliau išvardytais principais:

- a) priimančiosios valstybės narės sistema išlaiko visas teises taikyti savo objektyvias taisykles, bendrai taikomas toje sistemoje dalyvaujančioms kredito įstaigoms; pagal šią draudimo sistemą gali būti reikalaujama, kad jai būtų pateikiama atitinkama informacija bei suteikta teisė valstybės narės, kurioje yra kredito įstaigos buveinė, kompetentingose institucijose patikrinti tokią kredito įstaigos informaciją;
- b) priimančiosios valstybės narės sistema patenkina pretenzijas dėl papildomo kompensavimo valstybės narės, kurioje yra kredito įstaigos buveinė, kompetentingoms institucijoms pranešus, kad kredito įstaigoje laikomi indėliai nebeišmokami. Priimančiosios valstybės narės sistema, prieš išmokėdama indėlininkams papildomą kompensaciją, išsaugo visas teises pagal savo standartus ir tvarką patikrinti indėlininkų teisę į tokią kompensaciją;
- c) valstybės narės, kurioje yra kredito įstaigos buveinė, sistema ir priimančiosios valstybės narės sistema visapusiškai tarpusavyje glaudžiai bendradarbiauja, kad užtikrintų, jog indėlininkai greitai gautų kompensacijas ir jų suma būtų teisinga. Visų pirma susitariama dėl to, kokią įtaką kiekvienos sistemos indėlininkui mokamai kompensacijai turės pateiktas priešpriešinys reikalavimas, dėl kurio kiekvienoje iš sistemų gali būti atliktas įskaitymas;
- d) priimančiosios valstybės narės sistemos turi teisę filialams nustatyti mokestį už papildomą draudimą vadovaudamosi nuostatomis, kai atsižvelgiama į valstybės narės, kurioje yra kredito įstaigos buveinė, sistemos finansuojamą garantiją. Kad būtų lengviau nustatyti mokestį, priimančiosios valstybės narės sistema turi teisę vadovautis prielaida, kad esant bet kokioms aplinkybėms jos išipareigojimai apsiribos tik ta garantijos dalimi, kuri viršija valstybės narės, kurioje yra kredito įstaigos buveinė, siūlomą garantiją, neatsižvelgiant į tai, ar valstybė narė, kurioje yra kredito įstaigos buveinė, už priimančiosios valstybės narės teritorijoje laikomus indėlius indėlininkams išmoka kompensacijas ar jų neišmoka.

III PRIEDAS

12 straipsnyje paminėtų kredito įstaigų sąrašas

- a) Specializuotos grupės Ispanijos kredito įstaigos, kurių teisinis statusas šiuo metu keičiamas ir kurios yra gavusios veiklos licencijas:

- Entidades de Financiación o Factoring,
- Sociedades de Arrendamiento Financiero,
- Sociedades de Crédito Hipotecario.

- b) Šios Ispanijos valstybinės įstaigos:

- Banco de Crédito Agrícola, SA,
- Banco Hipotecario de España, SA,
- Banco de Crédito Local, SA.

- c) Šie Graikijos kredito kooperatyvai:

- Lamijos kredito kooperatyvas,
- Joaninos kredito kooperatyvas,
- Ksilokastrono kredito kooperatyvas,

taip pat toliau išvardyti panašaus pobūdžio kredito kooperatyvai, kurie šios direktyvos priėmimo dieną jau buvo gavę veiklos licenciją arba kurių prašymai dėl veiklos licencijos išdavimo nagrinėjami šios direktyvos priėmimo dieną:

- Chanjos kredito kooperatyvas,
 - Herakliono kredito kooperatyvas,
 - Magnizijos kredito kooperatyvas,
 - Larisos kredito kooperatyvas,
 - Patraso kredito kooperatyvas,
 - Salonikų kredito kooperatyvas.
-